

SANNAS HISTORIA

Sanna är en 13-årig skolelev och till hennes familj hör utöver pappa och mamma även lillabror Simon. Till Sannas fritidsaktiviteter hör att lyssna på musik och att vara tillsammans med familjens hund Kimi. Sanna bor i ett egnaomsområde och hennes bästa kompis Kristina bor på andra sidan vägen.

Sanna har alltid tyckt om att gå i skolan. I lågstadiet tyckte hon bäst om handarbetslektionerna, där man kunde vara avslappnad och samtala med de andra flickorna. Hon var också duktig på matematik, något som hennes pappa var speciellt stolt över. Modersmålet och engelskan har hon dock svårigheter med och ibland har Sanna fått stödundervisning i engelska.

När de går över till högstadiet önskar Sanna och Kristina att de får gå i samma klass, men det blev inte så. Den tystlåtna Kristina var mer spänd över den nya skolan och de nya klasskamraterna än den mer pratsamma Sanna, men för bägge började sjunde klassen emellertid riktigt bra. Fram till julen har bägge fått många nya vänner och Kristina har till och med hittat sin första pojkvän, Mikael. Flickorna fortsätter att vara vänner, även om livet har förändrats ganska mycket i och med den nya skolan och kamraterna.

Tiden gick och vårterminen var intensiv. Livet verkade gå sin gilla gång, men någonting hade emellertid förändrats. Sanna började vara mycket borta från skolan och på morgnarna hade hon svårt att vakna. Föräldrarna åkte till jobbet tidigt på morgongen och tog samtidigt lillabror till dagvården – Sanna var alltså den sista som gick hemifrån. Mamma krävde att Sanna skulle gå till skolhälsovårdaren på grund av sin morgontrötthet och hon frågade Sanna en massa frågor om hur Sanna äter, sover och rör på sig, som Sanna tyckte var helt onödigt. Och om mens. Det också.

Sanna hade alltid varit mycket liten till växten och under det gångna året hade hon inte växt nästan alls. Sanna tyckte att alla de andra flickorna i kassen var långa och vackra och dessutom hade alla andra fått mens utom henne. Hon hade inte sagt något åt mamma då mamma i butiken frågat henne vilka slags dambindor "damerna" i familjen ville använda – utan bara visat på måfå på någon förpackning på hyllan. Hälsovårdaren var den sista av alla som hon täckte berätta något för som berörde henne själv – åtminstone inte om detta.

Fram till påsken har det redan samlats så mycket frånvarotimmar att klassföreståndaren ringde hem för att fråga hur det låg till med Sanna. Hela familjen diskuterade saken tillsammans, men Sanna klagade över att hon var trött och kunde inte säga varför det var så svårt för henne att stiga upp på morgnarna. "Kanske jag haft till och med feber ibland", sa hon då pappa envisades med att fråga varför hon inte ville gå till skolan. Pappa trodde inte på förklaringarna utan hotade med att beställa läkartid om det inte skulle bli någon ändring.

Det började bli svårt för Sanna att hänga med i skolan då hon hade varit borta så mycket. Sanna var alltid lite efter de andra eleverna och hade problem särskilt med finskan. En del av pojkarna

på klassen fnissade högt åt Sanna på grund av hennes frånvaro – "Sanna har säkert en karl, då hon inte hinner med skolan", sa pojkarna i korridoren, då Sanna gick förbi. Sanna tog illa upp. Kristina hade förändrats och hon var till största delen tillsammans med Mikael som hon sällskapade med: Sanna hade inte längre någon att prata med – förutom hunden. Men hon kände inte heller för att prata med någon, utan var hellre hemma och lyssnade på musik och slätade hunden. Hon hade inte ens en mobil, för vad skulle hon ha gjort med den – vem skulle hon ha ringt. Den tidigare så glada och aktiva flickan hade under månadernas lopp slutit sig som en mussla.

Hur fortsätter historien?